

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobkyně: **Ing. H. K.**

zastoupena JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem
se sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha 3

proti

žalovanému: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje
Hradec Králové, Ulrichovo nám. čp. 810

v řízení o žalobě proti rozhodnutí o udělení pokuty v blokovém řízení dne 8. 5. 2015, č. bloku D 0940797, série FD/2013,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobkyni se po právní moci tohoto usnesení vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.**

Odůvodnění:

Žalobou napadeným rozhodnutím, tj. pokutovým blokem vydaným v blokovém řízení (č. bloku D 0940797, série FD/2013), byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 100 Kč za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

Žalobkyně se žalobou ze dne 7. 11. 2017 domáhala přezkoumání shora specifikovaného rozhodnutí, tj. pokutového bloku ze dne 8. 5. 2015, č. bloku D 0940797, série FD/2013, resp. vyslovení jeho nicotnosti. V žalobě popsala skutečnosti, které dle jejího názoru způsobují vnitřní rozpornost tohoto rozhodnutí, která má ve svém důsledku za následek jeho nicotnost. Svou argumentaci následně rozvedla i v replice k vyjádření žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že žalobkyně se již podáním ze dne 21. 9. 2017 podaným prostřednictvím svého zástupce domáhala vyslovení nicotnosti předmětného pokutového bloku, kterým jí byla udělena pokuta. Po prošetření tohoto podnětu jí přípisem ze dne 30. 10. 2017 sdělil, že důvody pro prohlášení nicotnosti napadeného rozhodnutí neshledal.

Krajský soud předně konstatuje, že v žalobě jsou pokutovému bloku vytýkány výhradně formální nedostatky, a to nesprávný popis jednání (skutku), nedostatečné vyjádření právní kvalifikace a v návaznosti na to vnitřní rozpornost rozhodnutí.

Na úvod nutno uvést, že blokové řízení je specifickým druhem řízení, ve kterém lze přestupek projednat uložením pokuty, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit (§ 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „zákon o přestupcích“/). Výsledkem blokového řízení je uložení pokuty pachateli přestupku, přičemž nemůže-li pokutu zaplatit na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou. Uložením pokuty v blokovém řízení je řízení o přestupku skončeno a proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat. Uložení pokuty v blokovém řízení představuje akt vydaný příslušným správním orgánem s cílem autoritativně zasáhnout do právních vztahů osoby obviněné z přestupku jako účastníka řízení o přestupku. Jde tedy o rozhodnutí mající podobu individuálního správního aktu. Tím, že žalobkyně s vyřízením přestupku v blokovém řízení (a uložení pokuty) souhlasila, se vzdala možnosti projednání ve standardním správním řízení včetně možnosti využít opravné prostředky. Pokutový blok, resp. blok na pokutu na místě nezaplacenou, představuje vlastní rozhodnutí v blokovém řízení, které bylo vydáno v důsledku vědomého souhlasu žalobkyně, že přestupek bude projednán právě tímto způsobem. Tuto skutečnost ostatně žalobkyně nezpochybňuje. Rozhodnutí v blokovém řízení vydané vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) se totiž okamžikem jeho podpisu žalobkyní (tj. obviněným z přestupku) se stalo pravomocným.

Pokud jde o projednání žaloby podané proti pokutovému bloku soudem, nutno připomenout, že pro správní soudnictví a v něm uskutečňovaný soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu je uplatňován požadavek (zásada) subsidiarity a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. Jak obecně stanoví ustanovení § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“), domáhat soudní ochrany se lze ve správním soudnictví jen v těch případech, kdy před tím navrhovatel (žalobce) využil (vyčerpal) řádné opravné prostředky ve sféře veřejné správy. Tyto opravné prostředky musí být uplatněny a musí o nich být rozhodnuto dříve, než se účastník obrátí na soud. Stanovení této podmínky bezpochyby do jisté míry omezuje přístup k soudu, s ohledem na zásadu subsidiarity však nikoli svévolně a bezdůvodně. V jejích intencích jde o následnou soudní kontrolu rozhodnutí veřejné správy a o následné poskytnutí soudní ochrany dotčeným veřejným subjektivním právům žalobce. Obecně řečeno, systém opravných prostředků na úrovni veřejné správy, včetně požadavku na jejich předchozí uplatnění, má sloužit k tomu, aby veřejná správa sama mohla napravit svá případná pochybení, a aby se k soudu dostaly jen ty případy, které veřejná správa sama řešit již nemůže. Zakládá se tím podmíněnost soudního přezkumu přezkumem správním.

Pokud soudní řád správní označuje za nepřipustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky (§ 68 písm. a/ s. ř. s.), tím spíše (*a minori ad maius*) musí být nepřipustná žaloba proti rozhodnutí (zde rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 zákona o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu žalobkyně, a tedy jejího vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván ve správním řízení ani v prvním stupni řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jejího jednání. Není tedy rozhodující, že proti uložení pokuty v blokovém řízení nejsou přípustné opravné prostředky, jichž by bylo možno využít (§ 84 odst. 2 zákona o přestupcích). Rozhodující je, že žalobkyně nevyužila opravné prostředky v řízení o přestupku, jež mohlo být z její dispozice vyvoláno, a to proto, že nevyvolala ani samotné řízení v prvním stupni. Jde tak o situaci, kdy žalobkyně skutečně nevyčerpala všechny opravné prostředky v řízení před správním orgánem, které jsou právními předpisy připuštěny.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (všechny zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) je proto podle ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. nepřipustná žaloba proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona o přestupcích (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2014, čj. 6 As 96/2014-31, v němž tento soud vyslovil závěr, že „*přímá žaloba proti*

rozhodnutí vydanému v blokovém řízení /pokutový blok/ není přípustná“). V rozsudku ze dne 3. 6. 2010, čj. 2 As 10/2010-22, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se i vůči nicotnému rozhodnutí lze ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen po vyčerpání zákonem stanovených řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem, za něž je možné považovat i odvolání. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v usnesení ze dne 12. 3. 2013, čj. 7 As 100/2010-65, vyjádřil mimo jiné právní názor, že „žaloba, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení postupem podle ustanovení § 84 a násl. zákona o přestupcích, je nepřípustná podle ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s.“

S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu odmítnout dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou v návaznosti na ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s.

Pro úplnost lze dodat, že krajský soud rozhodl o odmítnutí žaloby bez jednání, ačkoliv žalobkyně žádala nařízení jednání. Soud totiž shledal, že jsou nepochybně dány důvody k jejímu odmítnutí a za těchto okolností by bylo zjevně nadbytečné nařizovat ve věci jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, čj. 2 Afs 86/2005-55). Jednání soudu je určeno k projednání a rozhodnutí věci samé (§ 49 odst. 1, § 51 odst. 1 ve vazbě na § 53 odst. 1 s. ř. s.), neboť smyslem jednání před soudem je především dokazování. Tento smysl však zjevně nemůže být naplněn tam, kde podaný návrh procesně neobstojí a soud jej odmítne.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle ustanovení § 10 odst. 3 poslední věty zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Podmínky citovaného ustanovení byly splněny, žalobkyni proto bude po právní moci tohoto usnesení vrácen zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 6. června 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.